

СВОБОДА УКРАЇНСЬКИЙ ПОЛІТИНИК		SVOBODA UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893		
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc.		
at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.		
Svoboda: (201) 434-0237	UNA: (201) 451-2200	
Бюро УНС у Вашингтоні: (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс.)		
Передплата на рік \$55.00, на півроку-\$32.00, на 3 місяці-\$17.00. Для членів УНСоюзу \$30.00 річно. За кожен зміну адреси-\$10.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".		
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.		

Чечня—міжнародна проблема

Загальновідома приказка: „З великої хмари — малий дощ“. Але буває і навпаки — несподівано насуне на блакитне небо чорна хмаринка, загуркотить, вдарить грім і спричинить нещастя. Так образowo можна з'ясувати історію з маленькою мусулманською гористою країною Чечнею, членом Російської Федерації, про існування якої мало хто знав у широкому світі, країни, населення якої не переступає одного мільйона осіб.

На цьому місці була вже мова про те, що Чечня проголосила свою державну незалежність, а це викликало негайну реакцію Москви — вислання туди великого з'єднання збройних сил, щоб здавити той „бунт“. Несподівано для державної верхівки у Москві з президентом Борисом Єльцином у проводі, масакра, що її провели російські війська, викликала таке обурення в російському суспільстві, що Єльцин проголосив, що надалі діятиме в Чечні тільки російська поліція, збройної дії проти самостійницьких чеченців припинені і він, Єльцин, готов увійти в переговори з бунтарями. Але та заява виявилася блефом — за згодою чи незгодою Єльцина збройна „пацифікація“ в Чечні продовжувалася, російське військо будімото зайняло чеченську столицю Грозний, але — за іншою вісткою — чеченці завдали російському війську величезні втрати. Проблема Чечні, Чеченська республіка, як і в предметом бомбардування російським летунством та гарматним вогнем. Але у справу вмішались європейські держави — Франція, Німеччина, три скандинавські країни. 53-членна Європейська Унія запротестувала проти збройного наступу Росії проти Чечні і запропонувала свої послуги, як посередника у мирній залагоді конфлікту. За повідомленням „Нью Йорк Таймсу“ з 5-го січня ч. р., російський уряд не дав відповіді.

Американський уряд, як ми вже про це інформували, проголосив, що справа Чечні є „внутрішньою справою Росії“. Виявилось, що більшість міжнародного світу дивиться на ту справу іншими очима, що це не „внутрішня справа Росії“, а справа міжнародна. Ще у 1918 році Володимир Ульянов-Ленін повів „собрание русских земель“ збройними походами. Тоді зовнішній світ байдууже придивлявся до того насильства. У 1994 і 1995 роках інакше сприймають збройний імперіалізм. Можливо, що Володимир Жириновський, прозваний західною пресою „російським Гітлером“, сприяє збройному спротивові Москви державному усамотіненню Чечні. Але правий чи лівий екстремізм завжди діяв на шкоду рідній країні. Це тим паче недопускальний метод наприкінці ХХ сторіччя. Справа Чечні перестала бути жорбуо російської внутрішньої політики, щоби державне усамотінення маленької Чечні не потягло за собою подібного самостійницького руху всіх інших членів Російської Федерації, особливо тих мусулманських країн, які багаті на нафту й різні метали.

У згаданому вище числі „Нью Йорк Таймсу“ сказано, між іншим, що збройний виступ Москви проти Чечні породив острах у Польщі, Чехії і Мадрщині — колишніх советських сателітах, які зазнали були на собі апетит російських большевиків і бояться їхнього відродження.

Для України це добра справа. Вона повинна б виклювати американське й англійське русофільство. Що дивуватися російським неділимцям, які не в силі привикати до думки, що „Малоросія“ відділилася, коли англійська королева Єлисавета II у своєму новорічному зверненні особливо тепло бажала всіх благ Росії, не забувши посвоячення з царською родиною Романових.

З маленької чеченської хмари впав грім, який потряс не тільки амбітну й хоробру Чечню, але й впливову Росію та спонукав міжнародний світ — поза ЗСА й Британією — до протестів, які покладуть хрестик на будь-якій допомозі Росії від Заходу. А це неприємна ситуація для Єльцина.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листа паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (декто розуміє що вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо заїде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Російські війська залишаться в Чечні, хоч „наведенням порядку“ тепер займатиметься міліція. Та чи під силу міліції впоратися з військами генерала Дудаєва, проти яких виявилися безсилами регулярні війська? Отже знову масмо брехню: сотні й тисячі військових будуть переодягнені в міліціонери.

Навіщо Єльцинові була потрібна оця безславна війна? Гадаю, тут малися на увазі деякі політичні міркування. Десь через рік відбудуться перевибори президента Росії, а в народі поширюється думка, будімото він, Єльцин, так званого демократизацією поставив Росію на ватні ноги. Росії потрібні міцні ноги й тверда рука. Якщо цього не дасть Єльцин, влада дістанеться В. Жириновському, який навіть Україну обіцяє перетворити на одну з російських губерній. Ну що ж, Єльцин і справді досяг деяких „успіхів“. Жириновський закликає „не заважати президентові“, бо їхні позиції вельми зблизилися. Та чи може бути певним Єльцин, що таких, хто його засуджує, сьогодні менше, ніж тих, хто ним захоплюється? І хто, власне, захоп-

Після давноминутих ювілейних відзначень славного Українського Академічного Товариства „Січ“ у Відні — в альманахах і збірниках під редакцією Мирона Кордуби 1898 року (до 30-річчя існування „Січі“), Зенона Кузеля в 1908 році (до її 40-річчя) та Остапа Грицяя й Теодора Марітчача в 1932 році („Над синім Дунаєм“, до спізненого 60-річчя), настала найвища пора дати цілісний історичний нарис волювої й відчутної в усій соборній Україні діяльності „Січі“, ще від її заснування в 1868 році аж до насильного русь язання підсовєтською австрійською владою в 1947 році.

Про значення цієї єлітної студентської організації, що в Центральній Європі поширювала ідеї української відродженої національності, видала з себе щонайкращих представників рідної культури й суспільно-політичного життя і стала зразком щільної співпраці між вихідцями з Придніпрянської й Західної України (Драгоманів, Подолінський, Вахнянин, Терлецький) найкраще з'ясував нещодавно активний член „Січі“, інж. Володимир Сушко на сторінках „Свободи“.

Завдання відзначити діяльність „Січі“ за всі її часи історичним нарисом піднялось останнє покоління січовиків 1940-их років, що в душі взаємної виміни думок зі старшими членами „Січі“ й на основі джерельної спадщини січових основників і їхніх послідовників, дало почин для опрацювання тільки що виданої в Києві монографії альбомного формату „Віденська Січ“.

Хоч вона охоплює всі десятиріччя існування нашого Академічного Товариства, звітує про головні події

Микола Руденко

РІК ВИПРОБУВАНЬ І НАДІЙ

ІІІ

люється цим п'яннцю, що оголосив війну власному народові?..

Часом можна почути, що ситуація в Чечні деякими рисами нагадує ситуацію в Криму. І якщо, мовляв, у Криму ще не дійшло до крові, то невідомо, що там станеться завтра. Проте мушу запевнити: жодної схожості поміж цими автономними республіками немає, вони зовсім різні й проблеми так само в них різні — аж до повної протилежності. Перевісім ось яка різниця: чеченці є автохтонним населенням, що віками живе на своїй землі. В Криму автохтонним населенням можна вважати лише татар та ще, може, караїмів. Саме їх і винищувала московська імперія, аби заселити ці землі росіянами. Впродовж віків Москві це вдавалося: кримських татар на батьківщині сьогодні значно менше, аніж у вигнанні — скажімо, в Туреччині. Крим заселений здебільшого російськими офіцерами-відставниками,

Роман Кухар

КНИЖКА ПРО ВІДЕНСЬКУ „СІЧ“

в його трепетному бутті на чужині, відзначає суттєві риси ідейних напрямів січової студентської організації й називає її чільних діячів, на вичерпність студійного матеріалу про близько 80-річне існування „Січі“ і цей історичний нарис не може претендувати. Його бо написано здала від оскіду „Січі“ у Відні й рідних земель батьківщини, де згодом проживали і для неї трудилися цілі покоління січовиків.

З вини підневельного стану українського народу протягом минулих сторіч документів його активного буття винищували всі окупаційні режими, затираючи сліди самотнього безсмертного духу України. І навіть поза її межами, як у випадку посягу органів гестапо й НКВД за писемною й матеріальною власністю „Січі“, загребуща рука советської влади накладала свою печать на її документи й архівні свідчення діловодства. Проте всього загартати у зліквідованому січовому товаристві ні одній ворожій дії не вдалось.

Із частини збережених на батьківщині й у діяспорі матеріялів до історії „Січі“ саме і складено оцю монографію, що взяла собі за мету відтворити світлий шлях січового братства й сестрицтва у Відні. Членство „Січі“ в різні періоди її існування тримало високо прапор рідної ідеї в чужині, запалдіючи своїм національним завзяттям і крайові студентські організації, й культурно-суспільні товариства.

За весь час існування й діяльності віденської „Січі“ вирувало в порогах її своєчасних домівок юне життя,

їхніми дітьми й онуками. Отже в Криму вже, по суті, довершено те, що прагне Москва зробити з Чечнею: викоринити автохтонів і заселити ці землі російськими патріотами. Звідси й протилежність устремлінь: Чечня прагне відірватися від Росії, а Крим навпаки — з'єднатися з Росією. Що ж тут схожого? Отже морально-політичні критерії Києва й Москви так само протилежні: з боку Росії вони загартівницькі, з боку України — оборонно-визвольні. Бо хто ж сьогодні подасть допомогу кримським татарам, якщо не Україна? Ми, по суті, продовжуємо те, що починав генерал П. Григоренко.

...Дивні справи відбуваються в Росії: наступного дня після запевнень президента, що бомбардування Грозного і взагалі бойові дії в Чечні припинені, на Грозний посипалися нові сотні авіабомб, а російські війська пішли на штурм чеченської столиці. Бомба попала в сирітський будинок і він був

знесений з лиця землі. Бог врятував дітей: вони були виведені у бомбоховище, розташоване під будинком, і тому вижили. Їх визволили з-під руїн. Мимоволі виникає запитання: хто ж насправді керує Росією і командує російською армією? Як видно, вже не Єльцин. Але це означає, що найбільша ядерна держава опинилася в безвідповідальних руках.

На 27-го грудня з боку Росії було понад 800 убитих і близько двох тисяч поранених. З боку Чечні — понад дві тисячі убитих, із них лише 300 бійців Дудаєва, решта мирне населення. Серед них чимало росіян. З боку бійців УНСО вбитих покищо немає. Тим часом представник чеченського парламенту відідав Верховну Раду України й зустрівся з депутатами. На зустріч з чеченцем прийшло 60 депутатів на чолі з Михайлом Ратушним, що представляє Конгрес Українських Націоналістів. Під його проводом виїждить парламентська делегація до Чечні. Депутати везуть кров для переливання, медикаменти та харчову допомогу. Утворено товариство Чечня—Україна.

(Закінчення буде)

як про свій досвід у рядах „Січі“ звітує колишній головний редактор „Свободи“ д-р Лука Мишуга: „... З радістю згадую віденську „Січ“, де вчився я писати перші протоколи, переводити засідання, укладати статут, складати резолюції, проводити мирові суди, працювати в робітничих товариствах“.

Недруги українського народу безпідставно посуджували віденську „Січ“ за приписувані їй прояви „нацизму“, нетерпимість до інших національностей. Що таке інсинуації суперечливі з дійсністю, могла б ствердити хоч така обставина: один студент жидівської національності, завдяки своєму членству в „Січі“, врятував життя за умов гітлерівських млінів смерті для поголодного жидівського населення.

У відміну від поточного крайового правописного мововжитку, не завжди вільного від російських стандартних навістрівань, у мові „Віденської Січі“ примітне авторове зусилля спиратися на очищення від русизмів правилах т. зв. „харківського“ правопису, що його устійнили в добі українізації Всеукраїнська Академія наук у Києві та науково Товариство ім. Т. Шевченка у Львові в 1929 р.

На нашу думку, саме ці добре обгрунтовані правила українського мововжитку повинні стати ідейною настановою для зреформованого в національному дусі рідного правопису в майбутньому сучасної незалежної України.

Книжку „Віденська Січ“ можна набути: Dr. Roman V. Kuchar, P. O. Box 335, Victoria, Kansas 67671-0335 USA. Ціна 25 дол. за пересилкою.

Перший раз я почула про відновлення цього згромадження восени 1993 року, коли Сестра Анаполія, настоятелька Готівського монастиря, прийшла до фонду „Сейбр-Світло“, що працює у Львові, попитати за літературою для проведення як катехизації, так і національно-просвітнянської праці серед дітей і молоді.

Вже не раз у пресі писалося про діяльність цього фонду, який займається спровадженням з Америки англомовної наукової літератури і розповсюдженням її серед установ і фахівців усіх областей України. Старанням багатьох громадських і наукових українських установ Америки та приватних жертводавців фонд диспонує порівняно невеликою кількістю і української літератури, якою наділяє тих, хто працює для національного і духового відродження нашої Церкви і держави.

Працівники фонду вибрали тоді книжки, які відповідали сестрам, і навантажили їх аж під верх авта, яким прийшли Сестри до Львова. А завітали до нас Сестри за порадою Божено Ольшанівської, президента організації Американців в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ), яка базована в Америці. Батьком Ольшанівської був відомий провідник ОУН Лука Павлишин, родом із села Тяпче, яке знаходиться у підніжжі Ясної Гори в Гошеві.

Під час свого тримісячного перебування в Україні і Москві в 1991 році, у зв'язку з проблемами людських і екологічних прав в Україні, Б. Ольшанівська познайомилася із Сестрами Пресвятої Родини у домі Олени і Івана Долишних в Тяпчі. Зрозумівши широkozакресну діяльність Сестер, фінансове обмеження і проблеми, в яких вони примушені працювати, Б. Ольшанівська намагається їм допомогати.

Від часу нашої зустрічі у Львові ми зрідка контактували з Сестрами і ось в серпні 1994 року, при нагоді літнього відпочинку в пансіонаті Болеківського лісокомбінату у Виго-

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ
Теодор Терен-Юськів

Довгоочікувана виставка Л. Кузьми

Деякі мистці, більше чи менше оправдано, дають на себе довгенько чекати, передусім зі своїми індивідуальними виставками. Так було давніше от хоч би з Петром Холодним, мол., чи Михайлом Морозом. Таке цим разом маємо з цікавим й оригінальним, молодшим, проте вже сеньйором, мистцем Любомиром Кузьмою. Показ його праць, що безумовно тривав за коротко (один тиждень) відбувся у галерії ОМУА від 27-го листопада до 4-го грудня 1994 року. Адаже не тільки зацікавлені й приманована до себе сама виставка, але вона і замикала одну цілу епоху, яка буйним розквітом опромінювала українську мистецько-малярську творчість у Нью Йорку в 1950-1990 роках. Організаційно-мистецьку працю започаткували відомі вже працівники, такі як скульптор С. Литвиненко і мистець М. Бутонич, а даліше С. Гордінський, П. Холодний, мол., М. Мороз, А. Малюца, В. Ласовський, М. Неділко, скульптор М. Черешньовський й ін. Молодші, такі як Я. Гніздовський, достудійювали ще, інші, як Л. Гуцалюк, були ще студентами, проте вкоротці долучилися до плеяди тих старших. Майже всі вони обдаровані, талановиті, творчі відлинули спроквола від нас з бігом літ, як журавлі в осійну далечінь, деякі залишилися живими в наших споминаннях, а інші поринули кося у сирину нашого призабуття. Останній з цих наших малярів-могіканів Л. Кузьма був довголітнім головою цієї, вже так як історичної, групи ОМУА. Своєю виставкою замкнув Кузьма оту блискучу сторінку творчості наших найцілініших мистців у Нью Йорку.

На щастя, і деякі провінційні осередки, де творили наші мистці-завзятці, не оставали позаду, як от Філадельфія зі скульптором Б. Мухомом, мистцями П. Мегником і П. Андрусівом чи Дітройтом із монументалістом М. Дмитренком (ще живе) і карикатуристом Е. Козаком. Л. Кузьма студіював маллярство у Львові й Варшаві. Розпочав виставляти в Україні, в Європі, а далі в Америці, де належав до Американської ліги професійних мистців, він був і нагороджений. Був Кузьма насправді діяльним головою ОМУА в 1964-1973 роках. Виставки наших мистців відбувалися тоді часто і були критично обговорювані, критика в пресі була постійна. Він теж заложив свою малярську школу, передусім для молоді. Вже тільки щодо самої техніки малювання Кузьма — це один із наших найцікавіших малярів. Він бо один з рідкісних наших представників малювання давнього технічного темпера чи так як неіснуючої у нас енкастику. Засадничий стиль його малювання некальвіний, дуже вимогливий напрямом, т. зв.

магічний реалізм. Тематика його творчості — все гарне і цікаве в людському житті та барвистому докльлі: натюрморти, краєвиди, портрети, гуртові композиції тощо.

Від довшого часу мистець проживав у горах, біля Гантеру, в селі Теренсвил. Крім загальної тематики малювання знайшов собі і свою власну особливість, а саме змальовувати час від часу і

людських улюбленців котів. Це може видатися декому трохи незвичним, але, як знаємо, були малярі, які здобули світову славу, зосереджуючись на зображенні, наприклад, тільки квітів чи хоч би італійських фіяків (пляшки від вина). Чому ж тоді не мав би мати своєї власної спеціальності український мистець? А змалює котів Кузьма просто безконкурентіюно, війнянково принадно і досконало. Дуже шкода, що на цій виставці тих знаменитих пухнів було безумовно замало. Бо дві чи три картини з ними — це скупість. Тим більше (а це знаємо зі статистики), що коти стали тепер більшими улюбленими людей, як собаки. І в цьому напрямі Л. Кузьма, безперечно, випереджає наших малярів. А втім, чи тільки наших?

Відносно виставки, що її мав честь відкрити автор цих рядків, то вона мала помітно гарний успіх. Прибула не дуже численна, але добірна публіка. Бож було що оглядати і подивляти. Передусім вивершували показ чітко портрети. Вже їхній розмір у нас мало практикований: великий, розширений. Де ж ви побачите трет-постать (давніший) такої величини, як красуні-віолончелістки Зої Полевської? Він мусів бути ще і перемалюваний по пожежі в Народному Домі, де він переховувався. Чи портрет-постать іншої нашої крелі, прекрасно схопленої Лялі Пришляк. Приваблював до себе своєю безпретензією і стишністю досконалий портрет піяніста і першого директора УМІ Романа Савицького. Можна було за примітати трагізм у портреті молоденької та померлої вже Ірини Дениск. Ми раділи задоволенням дружини мистця Галини Мирошніченко, представленої з кишено Гугою. Досконалість портретування можна було ствердити і в зображенні Зені чи Ірини Кордубів. Затримуємо ще при скромним, молодішим „Автопортреті“, згадаємо і портрет автора цих рядків у постаті фотографа.

При всьому не можна забувати, що Кузьма, хоч і не яскравий, проте вроджений кольтрист. Тому квітця — це його потужність і могутність, бо кольори його життєдайні і чарівливі, як от у „Жовтих крокусах“, „Польованих коло хати“, „Синьомі ірисі“ (замість: коситні) тощо.

Представленням мертвої природи Любомир нагадує просто старих флямандських чародіїв. Його моркву, капусту чи дині можна оглядати, як кажуть, годинами. Хоч би деякі з них: „Кіт у рідкісних наших представників малювання давнього технічного темпера чи так як неіснуючої у нас енкастику. Засадничий стиль його малювання некальвіний, дуже вимогливий напрямом, т. зв.

Отож від більшості картин Л. Кузьми важко відірватися і залишити Спроквола сходить зі сцени мистець, якого буде дуже важко замінити. Як на відкритті виставки було сказано, духово-мистецька конечність вимагає, щоб Кузьма поспішив за улаштуванням наступної виставки (tempus fugit), якої всі ми з хвилюючою нетерпеливістю чекаємо.

діви (недалеко Гошева), я побачила, яку подвижницьку працю несуть на своїх плечах і в яких примітивних умовах мешкають Сестри.

Сестра Анаполія завітала до нас і запропонувала нам познайомитися з будівництвом, яке провадять Сестри. Черниця за кермом в наших краях є небувалою рідкістю, але місцеві жителі, видно, вже привичаїлися до того і було приємно бачити, як шанобливо по дорозі вітають Сестру, і ще приємніше було довідатися, що навіть автоінспекція вже не чинить перешкод, як то було раніше.

По дорозі Сестра розповідала, як в глибокій конспірації працювали греко-католицькі отці і Сестри, як проводили катехизацію, хрестили дітей, вітали, відправляли в останню дорогу і підтримували на душі людей. В 1977 році, 17-річного дівиною, Галі з села Церківна, тасмо разом ще з трьома дівчатами, прийняли черничий св в місті Долина, де тоді мешкали чотири Сестри Пресвятої Родини. Пізніше і її молодша сестра також вступила до цього згромадження.

(Закінчення буде)

Ольга Ісаєвич
Львів

СЕСТРИ ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ В УКРАЇНІ

І

Добре заною в Україні є діяльність згромадження Сестер Василянок, Сестер Службиниць, натовість менш відомі є молодше згромадження — Сестер Пресвятої Родини. Засноване Митрополитом Андрєм Шептицьким в 1910 році, це згромадження вже перед Другою світовою війною було досить чисельним — понад 150 сестер — і мало свої осередки у Львові, Бібріці, Чорткові, Долині, Калущі та інших місцевостях. Головна матірня садиба мстилася в Гошеві. Сестри вели національно-просвітницьку роботу і опікувалися неміними, сиротами та старшими людьми. Розповідають, що тільки ці Сестри відважувалися рятувати хворих на тиф під час Першої світової війни.

Із встановленням большевицького режиму ні одна Сестра не виїхала на Захід, зате переважна більшість зазнала мук катєбістських катівень та сибірських і казахстанських концентраційних таборів. Розгрому і повної заборони Готівський монастир Сестер зазнав у 1950 році, коли того ж самого дня були заарештовані монахи Готівського монастиря на Ясній Горі та Сестри Пресвятої Родини. В інших осередках, де мешкали Сестри, катєбісти вчинили те саме. На волі випадково залишилися нечисленні монахині, які пішли в ті тяжкі часи по селах просити підтримки, або у відвідини до своїх рідних.

Історія діяльності і тяжких випробувань цього згромадження ще мусить бути написана. Мені хочеться розповісти, що вразило мене вже тепер, коли я ближче познайомилася із Сестрами Пресвятої Родини.

ЗАХІДНІ газети помітили і назвали „успішною“ спробу президента Південно-Африканської Республіки Нелсона Манделі зробити Першою лейді, замість своєї дружини Вінні, з якою президент не живе під одним дахом, 34-річну дочку Зенані. Саме вона стояла поруч з батьком під час його інавгурації, впевнено і гідно себе тримаючи і беручи активну участь у розмовах зі закордонними дипломатами. Спостерігачі передбачають, що цю дуже гарну і дуже освічену молоду жінку чекає велике майбутнє.

У ПАРИЖІ відбувся міжнародний симпозиум в питаннях АІДС. Керівники урядів 42 країн пробували випрацювати спільну стратегію боротьби проти хвороби, що все більше набуває форми епідемії. Тепер на планеті носіями вірусу АІДС є вже 17 мільйонів осіб, а надія на створення ефективних ліків усе ще маленька. Світова організація охорони здоров'я висловлює занепокоєння з приводу того, що в мусулманських країнах зовсім відсутня профілактична праця, а в Китаї та Росії АІДС трактують як кримінальний випадок.

Відбулася традиційна різдвяна гостина в бюрах УНС

Як кожного року у переріздвяний час і тим разом відбулася в приміщенні Українського Народного Союзу в Джерзі Сіті, Н. Дж., різдвяна зустріч, призначена для всіх працівників Головної Канцелярії, редакцій „Свободи“, „Українського Тижневика“, „Веселки“, адміністрації та друкарні.

У привітливих залах бюр УНС засіла у вівторок, 20-го грудня, при святочно прибраних столах „союзова родина“ wraz із членами своїх родин та цілим рядом колишніх співробітників до різдвяної трапези, яку, як звичайно, приготували та привезли зі Союзівки її працівники з адміністратором Іваном Флісом, мол., на чолі.

Головний передсідник У. Дячук вітає присутніх на Святвечірній зустрічі

Зустріч відкрила головний передсідник УНС Уляна Дячук, вітаючи зібраних при головних столах членів Головного Уряду, почесних членів Головного Уряду, колишніх членів ГУ, голів Округу УНС, присутнього гостя голову Кредитівки „Самопоміч“ Богдана Кекіша та всіх колишніх співробітників ГУ, редакцій та адміністрацій, які прийшли зі своїми родинами на цю різдвяну гостину. Зокрема привітала вона, як почесних гостей пароху української католицької церкви Петра і Павла в Джерзі Сіті о. Маркіяна Струця і його соратника, що приїхав недавно з України о. Петра Семенича. Відтак У. Дячук передала ведення трапезою колишньому головному секретареві Володимирові Соханові, який у свій спокійно-веселий спосіб

Члени редакції „Свободи“ та її співробітники із головним редактором З. Силиком при спільному столі. (Світлина ред. Р. Гадзевич)

вплавив відповідний настрій. Отець М. Струць провів молитву та побажав присут-

нім, а всі спільно відспівали коляду „Бог Предвічний“. Після обильної перекуски В. Сохан покликав до сло-

ва ред. Ольгу Кузьмович, яка зложила святочні побажання усім присутнім, не зважаючи на це як і коли вони будуть святкувати та передали свої міркування на тему різдвяних настроїв і українських традицій, що з часом забуваються.

Далі В. Сохан запросив до привіту з України саме прибулих з Києва ред. Марту Коломиєць, що там очолює пресове бюро УНСОюзу і її чоловіка д-ра історії Данила Яневського. Вони передали теплий привіт із холодного температури Києва, а д-р Д. Яневський висловив свої думки на тему значення преси в Україні, а з тим зв'язаної потреби видавання „Свободи“ і „Українського Тижневика“ в Україні. Він оптимістично закінчив свої слова переконанням, що життя їхнього покоління не може пройти безслідно як і наступного, яке перейме керму у свої руки вже відповідно вишколене.

Спільні коляди і слово співробітників церкви в Джерзі Сіті о. П. Семенича, повні палкої віри в розвиток релігійного життя в Україні та потреби плекання його серед усіх українців, закінчили зустріч, яка на кілька годин поновила справді в одну родину всіх тих осіб з так різних сторін та з такими різними завданнями. Серед них тепер вже велика кількість новоприбулих з України, які в цій українській установі шукають продовження зв'язку з батьківщиною.

Н. Н.

ЗАУПОКІЙНІ БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ І ПАНАХИДИ

ЗА СПОКІЙ ДУШ СВ. П. СПОЧИЛИХ ТВОРЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАУКИ: МЕЦЕНАТІВ, ФУНДАТОРІВ, ДОБРОДІІВ І ЧЛЕНІВ ФУНДАЦІЇ УВУ, І ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ НАУКИ — ВІДБУДУТЬСЯ В БІЛЬШИХ МІСТАХ НАШОГО ПОСЕЛЕННЯ В ОСТАННЬОЇ НЕДІЛІ В СІЧНІ 1995 РОКУ

СВ. П. РЕКТОРИ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

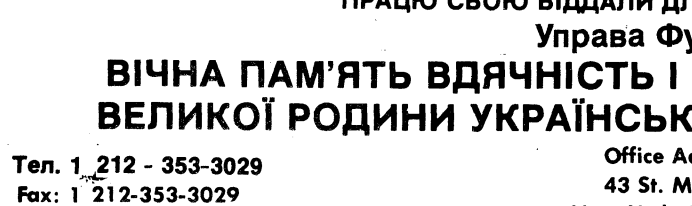
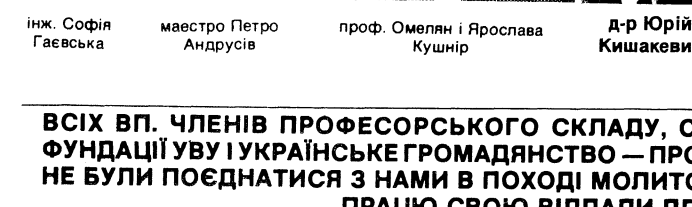
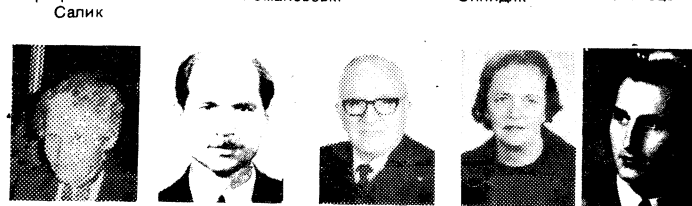

1-ий ряд: Олександр Колесса, Станіслав Дністрянський, Іван Горбачевський, Федір Щербина, Дмитро Антонович, Андрій Яковлів, Сергій Шелухин, Олександр Мицюк, Іван Борковський;
2-гий ряд: Мон. Августин Волошин, Вадим Щербаківський, Іван Мірчук, Юрій Панейко, Микола Василів, Олександр Кульчицький, Василь Орелський, Володимир Янів.

ФУНДАТОРИ ПОСТІЙНИХ СТИПЕНДІЙ ФОНДІВ ПРИ ФУНДАЦІЇ УВУ (також особи в св. пам'ять яких родиною чи друзями створено Стипендійні Фонди замість квітів на могили)

СВ. П. МЕЦЕНАТИ, ДОБРОДІІ І ЧЛЕНИ ФУНДАЦІЇ УВУ (також особи в св. пам'ять яких зложено родиною чи друзями більш пожертви на Фундацію УВУ замість квітів на могили)

Авраменко, Василь Андроник, Петро проф. Андрюшків, Осип проф. Антонович, Адам Артимішин, Юрій мгр. Базарко, Іван Бакалець, Роман Барагура, Марія о. Бутринський, Маркіян д-р Варварів, Константин о. д-р Великий, Атаназій д-р Вергун, Василь Вертипорох, Богдан Вовк, Олександр Вольний, Осип Воппель, Марія і Роман Герич, Василь і Анна проф. Гайда, Пилип мгр. Гик, Марія Гладкий, Орест о. Грабець, Володимир д-р Гребеняк, Ірина Данилишин, Григорій Данилюк, Роман д-р Дармоград, Петро і Галія Данилюк, Дмитро Давид, Ярослав і Ірена д-р Дзядько, Роман д-р Домбчевський, Іларіон інж. Душич, Богдан д-р Душак, Володимир Іванчишин, Роман Заушчій, Микола Зубаль, Степан інж. Кмета, Ігор Камінський Олександр проф. інж. Каплістий, Макар проф. Кисілевський, Константин і Анастасія Кий, Василь Кобилицький, Володимир Когут, Михайло і Софія мгр. Коліно, Василь Колідко, Іван Комендант, Іван Костів, Семен д-р Кос, Роман Кравець, Юрій і Явґа інж. Кузик, Дмитро Курчак, Оля д-р Кушнір, Юрій Кухній, Михайло Кучук, Василь і Пелагія проф. Кух, Надія, проф. Лев, Василь Лешко, Теодор

ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ І ПАНАХИДИ БУДУТЬ ВІДПРАВЛЕНІ У СЛІДУЮЧИХ МІСТАХ УКРАЇНСЬКОЇ ДІАСПОРИ (остання неділя в січні, що цього року припадає на 29-го січня 1995 року)

ВІННІПЕГ:
Катедр. Св. Володимира і Ольги Каплиця Копері Св. Андрія
ТОРОНТО:
Церква Св. Миколая Церква Св. Андрія
МЮНХІН:
Церква Св. Андрія і Покрови Церква Св. Миколая
ПЬОС АНДЖЕЛЕС:
Церква Родження Пречистої Діви Марії Церква Св. Володимира
ФІЛАДЕЛЬФІЯ:
Церква Св. Архистратига Михаїла Церква Св. Покрови
КЛІВЛЕНД-ПАРМА:
Катедр. Св. Володимира Церква Св. Покрови
ЧИКАГО:
Катедральна церква Св. Володимира Собор Св. Володимира і Ольги
НЬО ЙОРК:
Катедр. Св. Володимира, Церква Св. Юра
ВАШІНГТОН:
Укр. Католицький Собор Пресвятої Родини Церква Св. Апостола Андрія Первозванного
СТЕФОРД:
Катедр. Св. Володимира Великої
БАНД БРУК:
Церква-Пам'ятник Св. Андрія Первозванного

ВСІХ ВП. ЧЛЕНІВ ПРОФЕСОРСЬКОГО СКЛАДУ, СТУДЕНТІВ І АЛЮМНІВ УВУ, МЕЦЕНАТІВ І ЧЛЕНІВ ФУНДАЦІЇ УВУ І УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДСТВО — ПРОСИМО В ЧАСІ ВІДПРАВ(в неділю 29-го січня), ДЕ Б ВИ НЕ БУЛИ ПОЄДНАТИСЯ З НАМИ В ПОХОДІ МОЛИТОВ ДО ВСЕВИШНЬОГО ЗА ТИХ, ЩО ЗНАННЯ СВОЄ І ПРАЦЮ СВОЮ ВІДДАЛИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Управа Фундації УВУ

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ВДЯЧНОСТІ І ПОШАНА СПОЧИЛИМ ЧЛЕНАМ ВЕЛИКОЇ РОДИНИ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Тел. 1 212-353-3029 Office Address: 43 St. Marks Pl New York, NY 10003
Fax: 1 212-353-3029 Mailing Address: P.O.Box 1028 New York, NY 10276

Доповідь д-ра О. Юфі в УВАН

30-го жовтня ц. р. в УВАН відбулась доповідь д-ра Олександра Юфі, колишнього співробітника Інституту проблем енергозбереження при Національній Академії Наук України. Тема доповіді: „Альтернативна стратегія розвитку економіки та енергетики України“. Нижче подаємо головні тези доповіді.

Визначення оптимальної стратегії розвитку економіки України в цілому і енергетики як її найважливішої частини, за умов державної незалежності й ринкових

відносин, нерозривно пов'язане з завданням раціонального природокористування. Державна незалежність і ринкові відносини принципово дозволяють проводити таку необхідну структурну перебудову народного господарства країни, яка полягає у зменшенні частки надлишкових щодо власної потреби енергоємних та екологічно брудних виробництв металургії, хемії, електроенергетики, вугільної про-

мисловості, будівельних матеріалів і підвищення частки соціально спрямованих галузей економіки (сільськогосподарства, точного машинобудування, харчової та легкої промисловості).

Традиційні підходи до прогнозу стратегії розвитку економіки на базі виробленого національного доходу втрачають сенс за умов ринкових відносин, оскільки в такому разі аж ніяк не кожен вироблений товар можна успішно реалізувати на ринку, особливо на міжнародному. Тому необхідною є альтернатива офіційній маркетинговій концепції індивідуального планування і прогнозування розвитку економіки України, метою якої є досягати бажаних темпів зростання використовуючи національний дохід з мінімальною сумою капіталовкладень, витрат виробництва і шкод навколишньому середовищу в грошовому виразі.

Розроблення маркетингової стратегії розвитку економіки базувалася на маркетингових дослідженнях, які здійснювалися з допомогою експертної аналізи доцільності експорту найважливішої продукції з України, а також необхідного імпорту. Результати цих досліджень були використані для інформаційного забезпечення системи оптимізаційних та імітаційних математичних моделей, реалізованих на персональному комп'ютері. Важливою рисою цих моделей є облік міжгалузевого балансу та зовнішньоторговельних зв'язків.

Багатоваріантними розрахунками різних, за темпами зростання національного доходу, сценаріїв розвитку

економіки України підтверджено доцільність її структурної перебудови. Компенсація неминучого імпорту дефіцитної для України продукції нафтогазової, нафтохімічної та лісової промисловості, кольорових металів повинна здійснюватися за рахунок експорту надлишкової продукції сільськогосподарства, машинобудування та харчової промисловості. Серед найбільш доцільної експортної сировинної продукції виявлені такі історично традиційні для України її види, як цукор, пшениця, ячмінь, кукурудза, горілка, олія, м'ясо, горошина, овочі, молочні продукти, марганцева та залізна руда, сірка тощо.

Найістотніші відмінності в обсягах валових випусків галузей економіки України в альтернативному варіанті, порівняно з офіційним, полягають у збільшенні обсягів виробництва продукції сільськогосподарства та харчової промисловості при зниженні обсягів виробництва чорної металургії (головним чином, чавуну з допомогою застарілих технологій).

Альтернативна національна стратегія розвитку економіки, енергетики та екології України дає змогу одержати істотну економію газу, вугілля та електроенергії і капіталовкладень порівняно з офіційною, а також суттєво зменшити обсяги викидів шкідливих речовин у навколишнє середовище. Особливо слід відзначити можливість зростання національного доходу при зниженні потреби України в електроенергії до кінця століття, а це є актуальним через необхідність якнайшвидшого закриття ядерних реакторів Чорнобильської атомної електростанції.

Н. Н.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Повідомляємо, що з днем 15-го вересня ц.р. обов'язують такі нові відсотки за пенсійні конта:

ANNUITIES, чи IPA:

6% у випадку одноразової влати
6% у випадку гнучких влати.

Повищі відсотки є гарантовані на один рік. Оподаткування відсотків є відірочене.

Для отримання дальших інформацій телефонуйте на число:

у Н.Дж. 1(201) 451-2200;
в Огайо 1(216) 888-4919;
у Па. 1(215) 887-8823, або на безплатне число: 1(800) 253-9862.

Або вповніть купон і перешліть до УНС на адресу: UNA, 30 MONTGOMERY ST., JERSEY CITY, N.J. 07303

Головна Канцелярія УНСОюзу

До Головної Канцелярії УНСОюзу:

Провшу дати мені вияснення про пенсійні конта — ANNUITIES —

Ім'я і прізвище (латинкою)
Адреса
Телефон
Найкраще кликати мене в такій порі
Зацікавлений/а в
.....
.....
.....

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п. ТЕОДОРА МАРУЩАКА

суде відправлена ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

в понеділок 16-го січня 1995 р. о год. 6:45 ранку в

церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н.Дж. Просимо згадати покійного у своїх молитвах.

дружина — ОЛЬГА син — ВОЛОДИМИР з родиною.

Головна Канцелярія УНСоюзу